

İÇTEN İÇE HÂLVARYANTI*

Ayşe Akay

Asaf Hâlet Çelebi'nin aziz hatırasına

■ “Ben başka yerdeyim.” diye mırıldandı Cüneyt.

Etrafına bakındı, kendini sorguladı: “Acaba ot gibi yerden mi bittim, acaba denizlerde mi şaşırdım?” Hayret makamından öteye geçemesine rağmen merakıyla içindeki mağarada ilerledi. Önüne çıkan tasvirlerde kendini izledi. Gitgide renkler, ışıklar, gölgeler birbirine karıştı. Başı döndü, hararet bastı, cübbesinin iliklerini çözdü. Sahi, ne zaman geçirmişti bunu üstüne? Düşündü. Sonra düşünmeden yaşamayı istedi. Bu isteğinden emin olamayınca omuz silkti ve adımlamaya devam etti.

Evvela aydınlıktaki karanlığa, sonra karanlıktaki ışığa döndü. Derundaki semayı seyretti; kaçınıcı katmandayım, diye sordu kendine. El yordamıyla görünmeyeni arayıp kahkahalarla duyulmayı yokladı. Sessizlik yankılandı mağarada. Boşluktaydı, uyluk kemiğinde bir sızı hissetti; derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve ruhuna üfler gibi bıraktı. Önce serinledi, sonra titredi. Neden sonra sakinleşti. Sonra da bir şeyler ehemmiyetsizleşti.

Durmadı, yol aldı ama yavaşladı. İnsanları yâd etti. Geçmiş, şimdiyi... Uzaklaştı kendinden, sonra yeniden kendine yaklaştı. He... He... Hecelerken söylenmemişleri esneyiverdi, “Uykum geliyor, uykum geliyor.” diye mırıldandı ve sayıklamaya başladı: “Mâra”, “Nûrusiyâh”, “Om mani padme hum.” Uyanmamayı dilerken uyanıklığa dalıverdi, açılan rüya perdelerinden geçti. Hâlini telaffuz edemediğinden tahatadan adamlar yaptı. Onlardan sükûtun tekerlemesini dinleyince yazıların dili olmadığını düşündü.

* Şairin *Bütün Şiirleri* (Everest Yayınları, İstanbul 2022) kitabındaki şiirlerinden yola çıkarak kurgulanmıştır.

“Ben başka yerdeyim.” diye yeniden mırıldandı ve yürüdükçe yürüdü. Her adımında kendinden sonsuzluklar bırakırken bir eşiğe takıldı, baktı ki çocukluğu... Masallardan çıkan çeşmeler, kaplumbağalar, filler, Çin padişahının kızı, ejderhalar, kuşlar, aynalar... Öyle ki aynalara bakınca kendinden başka suretler, bambaşka cihanlar gördü. İrkildi ve sordu. Kimim? “Kapıyı çalsam içerden ben çıkacağım.” diye düşündü. Sayıklar gibi, “Belki İbrahim, belki Mansur, belki Cüneyt... Adımı unuttum.” dedi. Etrafına bakınarak mırıldandı: “Nerede-yim?” Soruyu yine kendi yanıtladı: “Zamanın dışında.” Döndü kendine, döndü ve içinin içinde çocuğunu buldu.

Duvarlara dokundu. Varlığı el üstünde tutup yokluğa çentik attı. Zamana tek-meler savurup tam da beddualar edecekken güneş deliklerden fısıldadı. “Kuş uçmaz, kervan geçmez bu yerdeki mağaranın ağzı var dili yok sanırdım.” diye söylendi. Sinesine dönerek “Şimdi...” dedi. “Güneşin ışığını kim anlatabilecek?”

Kabardı, coştı, “*Bütün denizleri içtim. Vurma kazmayı Ferhâd!*” diye bağırdı. Canı kuş olup titredi; mağaradan nedircikler koptu. Bir şey “çıt” dedi. Sağa sola baktı, kendinde görünmeyeni gördü. Sonra bir şey “çat” dedi. Yere, göğe baktı; ufacık bir tohum, tohumda kocaman bir ağaç, ağaçta bir âlem... Gördüklerin-de kayboldu Cüneyt.